

Jen tak kratince. Proč je mám tak ráda.

Pro malý drobnosti, malý radosti. A ty mě potkaly ve čtvrtek před Vánočkama hned dvě během jedny hodiny.

Ta první malá radost vznikla v místě, kde by to člověk moc nečekal. Obvykle teda. Páč obvykle tam znechuceně tráví nezdravě času. Při čekání. Na odbavení. Možná tušíte, že mám na mysli poštu. U nás jít na poštu, znamená obrnit se velkou dávkou trpělivosti a smířit se s tím, že tam zestárnete tak o deset let, páč dřív se od tama nedostanete ☐ .

Tentokrát to kupodivu ale ani moc dlouho netrvalo a na tabuli vyběhlo moje číslo. Hbitě jsem se dostavila k okýnku (nemám vůbec ráda, když tam čekám, ťukne nějaký číslo a dvě hodiny se nic neděje a pak se ten dotyčný vylosovaný vzpomene a lážo-plážo se tam dokohátá) , předala jsem paní za přepážkou svůj odbavovací papírek a pravila, že nevím úplně, ešivá jsem tam dobře, protože z toho nevyčtu, jestli psaní, nebo balíček. A že bych radši balíček, páč psaní by mohlo bejt třeba nějaký blbý úřední ☐ . Paní se usmála, popadla můj lísteček, strčila ho do přístroje, požádala mě o chvíli strpení a odešla vyhledat mou zásilku. Když se vracela, zářila jako sluníčko. Širokej úsměv kolem celý hlavy a pravila. “Jee, to bude Ježíšek. S takovým nádherným oslovením.” A podala mi malý balíček, kde u mojí adresy stálo nad jménem oslovení Nej kamarádka ☐ . Když jsem si to přečetla, huba se mi kolem tý hlavy roztáhla taky a pravila jsem :”Jéé to je hezký!” Usmívaly jsme se tam na sebe vzájemně a paní dodala, že jí to udělalo radost. ☐ Úplně cizí balíček! A přes to ji to oslovilo stejně jako mě. Pravila, že to budu mít hezký Vánoce. A měla pravdu. Budu. A ty její se tímhle taky trošku rozsvítily. Já vím,že by tohle mohlo proběhnout klidně v létě, ale ten třpyt Vánoc byl tady trošilinku jako navíc. A byl to moc háskej a hřejivej třpyt. Díky Mirko, udělalas radost nejen mně, ale i paní za přepážkou. Popřály jsme si ty nejhezčí Vánoce, co můžou bejt a paní se usmívala ešče když jsem odcházela. A já pochopitelně taky.

Vlezla jsem do Zveráče, kterej je hned vedle a moje huba kolem celý hlavy, nakazila známou paní prodavačku. Prostě takový “Pošli to dál”

Pak jsem dostala možnost zahrát si na Ježíška zasejc já. Z pošty jsem mazala rovnou do Lidlu na velkej nákup. Nakoupila jsem podle seznamu, Brtník se dostavil akorát skorem přesně v momentě, kdy jsem šla na kasu. A u tý kasy došlo na to ježíškování. Když nás paní

pokladní odbavila, přišla na řadu paní s holčičkou. My rvali věci do batohu a já jsem jen tak letmo vnímla, že paní pokladní říká mamince, že to bohužel nejde, že má nákup pod pětistovku a tím pádem ten bodík na kartě, který umožňuje nákup plyšáka za pár babek jí nemůže dát. Zklamání holčičky, když jí maminka sdělila, že “Broučku tak toho plyšáka koupit nemůžeme.” bylo pochopitelně značné. Já jsem v ten moment měla ty body v ruce, neb je sbírám na plyšouna pro kamarádčina syna. Nebylo teda nic snažšího, než natáhnout ruku se slovy, že jsem něco jako Jéžišek ☐ a bodík jim tam přidat. Hele ten výraz holčičky stál za milijoun bodíků. A když si pak přitiskla plyšáka k tvářičce, měla jsem už zas tu hubu kolem celý hlavy.

A zase - jako na tý poště - udělala bych to stejný klidně i v létě a taky takový věci člověk pochopitelně dělává, ale..... teď tu byl zase třpyt těch Vánoc. Voni ty Vánočky tyhle věci prostě uměj něčím ešče vylepšit. Šťastnej obličejíček tý holčičky budu vidět dlouho. Však se nemusí dávat překvapení jen těm co známe, ne?